

Sygn. akt IV Ca 642/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Curzydło

Sędziowie SO: Elżbieta Jaroszewicz, Wanda Dumanowska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2017 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa Powiatu S. - P. P. w S.

przeciwko K. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w S. z dnia 12 sierpnia 2016r., sygn. akt I C 2409/13

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego K. K. (1) na rzecz powoda Powiatu S. – P. P. w S. kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 642/16

UZASADNIENIE

Powód Powiat S. – P. P. w S. wystąpił z pozwem przeciwko I. K., K. K. (1) i H. K. o zapłatę kwoty 34.562,01 zł solidarnie z odsetkami ustawowymi od dnia 20.04.2010r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, wskazując na istotne naruszenie warunków umowy z dnia 20.04.2010r., wskutek czego powód wyliczył proporcjonalnie kwotę przyznanej dotacji do zwrotu wraz z odsetkami, wg postanowień umownych, wskazując, iż pozwani nie wywiązali się z obowiązku zapewnienia miejsc pracy przez okres dwóch lat.

Pozwany K. K. (1) w sprzeciwie od wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 26.06.2013r., w sprawie o sygn. akt I Nc 1183/13, nakazu zapłaty uwzględniającego żądanie pozwu w całości wskazał, iż nie zgadza się z zarzutami powoda, które legły u podstaw wypowiedzenia umowy z 20.04.2013r., bowiem spółka cywilna (...) przestała działać dopiero w dniu 10.04.2013r., miejsca pracy były utrzymane przez okres dwóch lat, a umowa została wykonana prawidłowo i brak było podstaw do wzywania do natychmiastowego zwrotu części refundacji. Ponadto pozwany wskazywał na to, że obecnie nie jest współnikiem spółki.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2016r. Sąd Rejonowy w S. zasądził od pozwanego K. K. (1) na rzecz powoda Powiatu S. - P. P. w S. kwotę 18.103,26 zł z odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym od kwot:

- 14.432,94 zł od dnia 23 lutego 2013r. do dnia 31.12.2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,

- 3.670,32 zł od dnia 22 maja 2013r. do dnia 31.12.2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,

z tym zastrzeżeniem, iż za zapłatę tej kwoty wraz odsetkami pozwany K. K. (1) odpowiada solidarnie wraz z I. K. i H. K., co do których został wydany w dniu 26.06.2013r. prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, pod sygn. akt I Nc 1183/13. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy powództwo oddalił, zasądzając jednakowoż od pozwanego K. K. (1) na rzecz powoda Powiatu S. - P. P. w S. kwotę 971,38 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Ponadto Sąd Rejonowy nakazał ściągnąć tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S. od powoda kwotę 140,03 zł, zaś od pozwanego K. K. (1) kwotę 153,97 zł.

Orzeczenie powyższe zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego:

I. K. i K. K. (1) zawarli w dniu 20.03.2009r. umowę spółki cywilnej pod nazwą (...). Osoby te prowadziły działalność gospodarczą. W dniu 30.09.2010r. ze spółki tej wystąpił K. K. (1), a w jego miejsce wstąpił P. K..

W dniu 17.03.2010r. do P. P. wpłynął wniosek spółki cywilnej (...) reprezentowanej przez K. K. (1) i I. K., jako jej współników, w sprawie dokonania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego na kwotę 77.600 zł dla 4 miejsc pracy (bufetowa, kucharz, garmażer i pomoc kuchenna).

Sąd I instancji ustalił, że K. K. (1) w dniu 20.04.2010r. udzielił I. K. pełnomocnictwa w formie aktu notarialnego do zawarcia i podpisania z P. P. w S. umowy nr (...) w sprawie dokonania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy dla skierowanych bezrobotnych, poddania się w jego imieniu jako współnika spółki cywilnej (...) egzekucji w myśl art. 777 § 1 pkt 5 i § 2 kpc oraz do reprezentowania przed wszelkimi instytucjami.

Jak ustalił też Sąd Rejonowy, w dniu 20.04.2010r. została zawarta umowa NR (...) w sprawie dokonania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, między P. P. reprezentowanym przez dyrektora a I. K. i K. K. (1) (którego na mocy udzielonego pełnomocnictwa reprezentował I. K.) jako reprezentującym spółkę cywilną pod nazwą (...). Została zawarta również umowa poręczenia między powodem a H. K.. Przedmiotem umowy nr (...) była refundacja kosztów wyposażenia lub doposażenia 4 stanowisk pracy, utworzonych dla 4 bezrobotnych skierowanych do podmiotu prowadzącego działalność przez Urząd. Na współników spółki zostały nałożone obowiązki w związku z utrzymaniem tego zatrudnienia przez okres dwóch lat oraz związany z tym obowiązek informowania na bieżąco (...) o przebiegu (utrzymaniu) zatrudnienia. Kwota przyznanej refundacji to 77.600 zł. Naliczono również kwotę odsetek ustawowych za okres od 19.04.2010r. do 17.10.2012r. (912 dni) w wysokości 25.206,18 zł, koszty postępowania sądowego 3.000 zł. Stanowiska pracy, na które przeznaczona była refundacja kosztów ich utworzenia to: bufetowa, kucharz, garmażer i pomoc kuchenna. W umowie tej Urząd zagwarantowane miał prawo odstąpienia od tej umowy w przypadku m. in. nie zatrudnienia osób bezrobotnych w terminie 30 dni od zawarcia umowy, nie utrzymania miejsc pracy przez dwa lata, dokonania zmian własnościowych zakładu pracy lub zmiany formy organizacyjno – prawnej bez zgody (...), zaprzestania działalności gospodarczej. Na mocy tej umowy współnicy spółki cywilnej zobowiązali się m. in. do zwrotu w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania starosty, przyznanej refundacji w wysokości proporcjonalnej do okresu niezatrudniania na utworzonych stanowiskach pracy skierowanych bezrobotnych, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków.

Aktem notarialnym z dnia 22.04.2010r. I. K. działający we własnym imieniu oraz K. K. (1), na podstawie wcześniej udzielonego pełnomocnictwa, złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji, celem zabezpieczenia udzielonej refundacji w wysokości 77.600 zł.

W dniu 25.05.2010r. nastąpiła wypłata refundowanych kosztów wyposażenia stanowisk pracy, zgodnie z zawartą umową, na kwotę 77.600 zł.

Jak dalej ustalił Sąd Rejonowy wspólnicy spółki cywilnej, działając pod firmą (...), dokonali zatrudnienia pracowników na czterech stanowiskach pracy, utworzonych/doposażonych, zgodnie z zawartą umową. Dokonywali również zgłoszeń odnośnie tych pracowników do ZUS. I tak na podstawie skierowania z Powiatowego Urzędu Pracy zostały zatrudnione:

1. na stanowisku pracy pomocy kuchennej:

- B. P. – od dnia 8.05.2010r. do dnia 3.12.2011r., (575 dni),

- A. B. - od dnia 9.03.2012r. do 26.01.2013r. (w okresie objętym umową z 20.04.2010 r. – 61 dni)

2. na stanowisku kucharza:

- M. O. – od dnia 5.05.2010 r. do dnia 4.05.2012 r. (pełny okres przewidziany umową z 20.04.2010 r.);,

3. na stanowisku bufetowej (łącznie pełny okres przewidziany umową z 20.04.2010 r.):

- E. L. od dnia 6.05.2010 r. do dnia 31.07.2010 r.,

- K. D. od dnia 17.08.2010 r. do dnia 16.08.2012 r.,

4. na stanowisku garmażera:

- Ł. R. od dnia 8.05.2010 r. do dnia 8.01.2011 r., (246 dni)

- A. S. od dnia 25.01.2011r. do dnia 28.02.2011 r., (35 dni)

- P. P. – od dnia 18.04.2012r., bez skierowana do pracy, zatrudnienie nie spełniło wymogów umowy z 20.04.2010 r.

Jak ponadto ustalił Sąd Rejonowy pismem z dnia 18.01.2013r. powód wezwał pozwanych I. K. i K. K. (1) do zapłaty wyliczonej proporcjonalnie kwoty refundacji w kwocie 34.261,62 zł i z odsetkami w wysokości 11.836,68 zł – wobec naruszenia przez nich warunków umowy z 20.04.2010 r. (brak zatrudnienia przez 24 miesiące, brak informacji odnośnie zatrudnienia, zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej, dokonanie zmian własnościowych). Wezwanie to K. K. (1) otrzymał w dniu 23.01.2013r., I. K. w dniu 12.02.2013r., a H. K. w dniu 12.02.2013r.

W dniu 16.12.2013r. zostało sporządzone zestawienie – rozliczenie refundacji do zwrotu, w oparciu o które powód dochodzi kwoty 34.261,62 zł. Powód za koniec okresu rozliczeniowego przyjął datę 4.08.2011 r., uznając zatrudnienie B. P. przez 454 dni na stanowisku pomoc kuchenna, M. O. przez 456 dni na stanowisku kucharz, E. L. przez 87 dni i K. D. przez okres 353 dni na stanowisku Bufetowej oraz na stanowisku garmażera łącznie przez 281 dni przyjął zatrudnienie Ł. R., A. S. i P. P.. Powód jeszcze kilkakrotnie, bezskutecznie wzywał pozwanych do zapłaty.

Jak też ustalił Sąd Rejonowy I. K. zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej w dniu 5.08.2011r. Z kolei P. K. i M. M. byli wzywani do siedziby powoda celem złożenia wyjaśnień odnośnie zmian podmiotowych w spółce oraz zatrudnienia i realizacji umowy z 20.04.2010r. W 2013r. dokonywał w P. P. czynności post factum, wynikających z umowy z 20.04.2010r. dotyczących przedłożenia dokumentacji odnośnie zatrudnianych pracowników oraz objęcia zobowiązania wynikającego z tej umowy przez nowych współników, celem uchronienia się przed koniecznością zwrotu żądanej części refundacji. Powód nie wyraził na to zgody.

W oświadczeniu z dnia 17.04. (...) M. M. wskazał, iż od dnia 4.08.2011r., jako (...) s.c. przejmuje prawa i obowiązki wynikające z umowy nr (...) z dnia 20.04.2010r. w sprawie dokonania refundacji kosztów wyposażenia lub stanowiska pracy czterech skierowanych bezrobotnych. Natomiast P. K. w oświadczeniu z dnia 17.04. (...) oświadczył, iż od dnia

30.09.2010r., jako (...) s.c. przejmuje prawa i obowiązki wynikające z umowy nr (...) z dnia 20.04.2010r. w sprawie dokonania refundacji kosztów wyposażenia stanowisk pracy czterech skierowanych bezrobotnych. P. K. udzielił pełnomocnictwa do działania w jego imieniu ojcu – I. K., w tym w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej (...).

W sprawie o sygn. akt VI GC 311/13 wyrokiem z dnia 7.10.2014r. Sąd oddalił powództwo o zapłatę J. R. przeciwko K. K. (1), uznając, iż w dacie, kiedy powstało zobowiązanie określone w pozwie w tej sprawie, pozwany K. K. (1) nie był już współnikiem spółki cywilnej.

Pozwana H. K., co do której uprawomocnił się nakaz zapłaty wydany pod sygn. akt I Nc 1183/13 i jest co do niej prowadzone postępowanie egzekucyjne, dokonała częściowych wpłat na poczet należności wynikającej z nakazu zapłaty.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy, bacząc na treść przepisów art. 864 kc, art. 876 § 1 kc w zw. z art. 881 kc, art. 869 kc - 871 kc i art. 777 § 1 pkt 5 i § 2 kpc, uznał, że powództwo co do pozwanego K. K. (1) podlegało uwzględnieniu jedynie w części. Przede wszystkim Sąd Rejonowy zważył, że pozwany odpowiada solidarnie, wraz z I. K., jako współnikiem spółki cywilnej, za zobowiązania spółki zaciągnięte w okresie, kiedy był współnikiem spółki. Odpowiada też solidarnie z H. K., jako poręczycielem. Z odpowiedzialności, której źródłem jest umowa z dnia 20.04.2010r., nie zwalnia go wystąpienie ze spółki, czy rozwiązanie spółki - gdyż okoliczności te nie zwalniają go z osobistej odpowiedzialności za zobowiązania powstałe przed takim wystąpieniem lub rozwiązaniem.

Dalej Sąd Rejonowy zważył, że wystąpienie ze spółki pozwanego K. K. (1) nie mogło mieć (i nie miało) żadnego znaczenia dla trwania umowy, której stronami był powód oraz współnicy spółki cywilnej (...), bez znaczenia był też skład osobowy spółki. Wobec tego zapis umowy (§ 2 ust 1 pkt 3) dotyczący zmian właścicielskich, będąc niejasnym, nieprecyzyjnym oraz sprzecznym z ideą reprezentacji spółki cywilnej (każdy ze współników może reprezentować spółkę, współnicy mogą się zmieniać, jeśli idzie o skład osobowy), nie mógł być przyczyną wypowiedzenia przez powoda tej umowy i domagania się zwrotu refundacji za dłuższy okres. Nie można było też oczekiwać, że umowa ta będzie zmieniana i zawierana od nowa za każdym razem zmiany współnika spółki, gdyż stroną tej umowy byli współnicy spółki cywilnej, funkcjonującej w obrocie gospodarczym, również po zmianach osobowych w składzie osobowym spółki i trudno to pogodzić z zasadą reprezentacji spółki cywilnej.

Jednocześnie Sąd I instancji zważył, że stanowisko pozwanego, iż zobowiązanie powstało po jego wystąpieniu ze spółki, jest mylne. Zobowiązanie to powstało bowiem już z chwilą zawarcia tej umowy (20.04.2010r.), a celem umowy było stworzenie i zapewnienie przez dwa lata czterech miejsc pracy. Warunkiem dotacji było utrzymanie przez dwa lata miejsc pracy oraz przyjęcie do pracy osób skierowanych przez Powiatowy Urząd Pracy. Stąd przy obliczaniu okresu utrzymania miejsca pracy nie można było wziąć pod uwagę okresu pracy P. P., albowiem nie został on skierowany w tym celu przez P. P., ale i należało przyjąć, że mimo zmiany podmiotowej współników, umowa była kontynuowana, spółka cywilna (...) trwała, miejsca pracy były utrzymane i na trzech stanowiskach była ciągłość zatrudnienia przez trzy lata. Także nowi współnicy spółki cywilnej, co prawda w 2013r., ale jednak, wyrazili wolę przystąpienia do zobowiązania wynikającego z umowy z dnia 20.04.2010r. i respektowali postanowienia tej umowy z 20.04.2010r., faktycznie utrzymując miejsca pracy do 2012r. a częściowo do 2013r.

Dalej Sąd Rejonowy zważył, że skoro na stanowisku pomocy kuchennej zabrakło zatrudnienia osoby przez 94 dni, to kwota dotacji podlegającej zwrotowi wynosi 2.498,52 zł. Na stanowisku pracy kucharza oraz bufetowej nie powstała konieczność zwrotu dotacji, gdyż stanowiska te zostały utrzymane przez dwa lata. Z kolei stanowisko garmażera nie było obsadzone przez 449 dni, wobec czego kwota dotacji do zwrotu wyniosła 11.934,42 zł. Łącznie dotacja do zwrotu w kwocie 14.432,94 zł. Odsetki od tej kwoty należne są powodowi od dnia 23.02.2013r., tj. po upływie 30 dni od otrzymania przez pozwanego wezwania do zwrotu refundacji.

Powodowi należą się też odsetki o kwoty 14.432,94 zł od dnia 25.05.2010r. (termin płatności - data wypłaty środków z dotacji - § 6 pkt 2 umowy) do dnia 8.05.2012 r. (upływ 24 miesięcznego okresu czasu, liczonego od daty najpóźniej zatrudnionego pracownika) – łącznie w kwocie 3.670,32 zł. W ocenie Sądu I instancji wyliczenie

odsetek przedstawione w § 3 umowy z 20.04.2010r. jest sprzeczne z postanowieniami tej umowy (§ 6 pkt 2 b) oraz z późniejszym stanowiskiem powoda. Odsetki ustawowe od kwoty wyliczonych odsetek za okres obowiązywania umowy (3670,32 zł) należało liczyć od dnia wytoczenia o nie powództwa – zgodnie z treścią art. 481 kc w zw. z art. 482 kc - z uwzględnieniem zmiany przepisu art. 481 § 2 kc od dnia 1.01.2016r. Na mocy umowy powód nie mógł domagać się kosztów postępowania w wysokości 3000 zł - nie powstały one na dzień zawarcia umowy, a generowane są w trakcie procesu. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Powód wygrał postępowanie w 52,37 %, a pozwany w 47,63 %.

Z rozstrzygnięciem powyższym nie zgodził się pozwany, który zaskarżył wydany wyrok w części, tj. w zakresie pkt I, III i V, podnosząc zarzuty naruszenia przepisów:

1. prawa materialnego, tj.:

- § 4 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 17.04.2009r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów (...), art. 3 ust. 1 pkt 28 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości – poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że refundacja doposażenia stanowiska pracy ma charakter bezzwrotny dopiero po spełnieniu warunków umowy o jej przyznanie (tzn., że jest zwrotna co do zasady),

- art. 65 § 2 kc w zw. z pkt 10 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15.12.2006r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis, jak również art. 65 § 2 kc w zw. z art. 93 § 1 kc lub art. 94 kc – przez stosowanie w dacie orzekania zabronionej prawem europejskim i przepisami kodeksu cywilnego wykładni zawartej między stronami umowy,

- art. 864 kc – poprzez niewłaściwe obciążenie współnika spółki cywilnej odpowiedzialnością majątkiem osobistym za zobowiązania spółki z okresu, gdy pozwany współnikiem spółki nie był,

2. prawa procesowego, tj.:

- art. 316 § 1 kpc – poprzez przyjęcie, że zobowiązanie pozwanego o zwrot kwot refundowanych powstało w chwili zawarcia umowy o refundację,

- art. 233 § 2 kpc poprzez ustalenie, że P. P. nie został przyjęty do pracy za pośrednictwem U. P..

W efekcie apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na rzecz pozwanego od powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wydał słuszne rozstrzygnięcie oparte na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym oraz dokonanych na jego podstawie rozważaniach prawnych wynikających z właściwie zastosowanych przepisach prawa. Ustalenia faktyczne, które nie wymagają uzupełnienia, Sąd Okręgowy przyjął za własne uznając, że nie zachodzi potrzeba ich przytaczania.

Przed merytorycznym odniesieniem się do zarzutów apelacyjnych zgłoszonych przez pozwanego należało przede wszystkim wskazać, że z mocy art. 382 kpc, sąd apelacyjny ma obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.04.1998r., II CKN 704/97, OSNC 1998 nr 12, poz. 214). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli Sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając

wyniki postępowania przed Sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Trzeba też pamiętać, że kognicja sądu odwoławczego obejmuje "rozpoznanie sprawy" (a nie tylko środka odwoławczego) i to w taki sposób, w jaki mógł i powinien uczynić to sąd pierwszej instancji (por. uchwałę Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna - z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, Prok. i Pr.-wkł. (...), Biul. SN 2008/1/13, Wspólnota (...), Lex nr 341125). W konstrukcji prawnej rozpoznawania sprawy przez Sąd II instancji w wyniku wniesienia apelacji przez stronę lub strony postępowania, w polskiej procedurze cywilnej chodzi o skontrolowanie prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy przez sąd pierwszej instancji i jeżeli to potrzebne - przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego, a następnie wydanie orzeczenia merytorycznego.

Zważywszy zatem na charakter postępowania apelacyjnego, które wprawdzie jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednak zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego, Sąd Okręgowy ponownie ocenił zebrane w toku postępowania dowody, uznając przy tym, że nie ma potrzeby uzupełniania postępowania dowodowego - a wobec tego oddalił, jako bezprzedmiotowy, wniosek dowodowy zgłoszony przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie apelacyjnej w dniu 13.01.2017r. o zwrócenie się do komornika sądowego o informację o stanie wyegzekwowania należności w sprawie Km 493/14.

Pozostając sądem merytorycznym Sąd Okręgowy przeanalizował raz jeszcze cały zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz dokonał analizy prawnej zgłoszonego w sprawie roszczenia wraz z przedstawioną jego podstawą faktyczną. W efekcie doszedł do przekonania, że przyjęta przez Sąd I instancji ocena sprawy, w tym ocena dokonana na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych, zasługuje na akceptację.

Sedno apelacji stanowiło przekonanie pozwanego, iż w związku z wystąpieniem przez niego ze spółki, nie ponosi on odpowiedzialności na gruncie niniejszej sprawy wobec powoda, w szczególności za zdarzenia, jakie powstały już po tym fakcie. Na kanwie takiej argumentacji zasadzała się główna oś apelacyjnych zarzutów (naruszenia w szczególności przepisów art. 864 kc, art. 316 § 1 kpc, jak i art. 65 § 2 kc, także w zw. z przywoływanym prawem europejskim, czy przepisami art. 93 § 2 kc lub art. 94 kc). Taki sposób argumentacji pozwanego nie może być uznany za skuteczny, bowiem pozwany K. K. (1) był współnikiem spółki cywilnej w momencie zawarcia z powódką umowy z dnia 20.04.2010r. Źródłem roszczeń powódki w niniejszej sprawie są właśnie zobowiązania wynikające z tej umowy. Zdaniem Sądu Okręgowego datą powstania tych zobowiązań była data zawarcia umowy z dnia 20.04.2010r., konsekwencją czego było przekazanie należności wynikającej z tej umowy na rzecz spółki cywilnej (...). W umowie tej były określone warunki rozliczenia się stron, w tym w szczególności określone konsekwencje niezatrudnienia czterech pracowników przez pełen okres dwóch lat oraz niespełnienia formalnych warunków zatrudnienia określonych osób na wskazanych stanowiskach (m.in. zatrudnienia pracownika, choćby zarejestrowanego w P. P., bez wymaganego skierowania).

Wskazać dale należy, że utrwalony jest już w judykaturze pogląd, a Sąd Okręgowy w składzie orzekającym zgadza się z nim w pełnej rozciągłości, że odpowiedzialność solidarna współników spółki cywilnej dotyczy jedynie tych współników, którzy w chwili jej powstania byli współnikami (zobacz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.08.1967r., II CR 187/67, OSN 1968, Nr 5, poz. 89, por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.09.2008r., II CNP 49/08, L.). Oznacza to, że odpowiedzialność byłego współnika za zobowiązania z okresu jego uczestnictwa w spółce cywilnej nie ustaje przez wystąpienie ze spółki, i to bez względu na to, czy nastąpiło ono na podstawie osobnej umowy między współnikami, czy na podstawie wypowiedzenia swego udziału przez współnika. Chodzi tu o zobowiązania, które powstały w czasie trwania spółki, tj. powstałe przed wystąpieniem współnika ze spółki (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17.11.1994r., I ACR 502/94, Legalis; tak też S. Grzybowski, w: SPC, t.3, cz. 2, s. 816). Wspólnik występujący odpowiada zatem, po chwili swojego wystąpienia, za zobowiązania spółki cywilnej istniejące na chwilę jego wystąpienia. Brak jest przepisu, który umarzałby zobowiązanie w stosunku do niego w związku z jego wystąpieniem ze spółki. W szczególności z art. 864 kc, który stanowi, że za zobowiązania spółki wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie, nie wynika, że współnik staje się dłużnikiem z tytułu zobowiązań spółki cywilnej jedynie na czas swojego uczestnictwa w spółce. Za wnioskiem takim przemawia również argument celowościowy. Z

momentem więc wystąpienia ze spółki odpowiedzialność wspólnika nie ustaje. Jest on cały czas odpowiedzialny za zobowiązania, które powstały przed wystąpieniem ze spółki.

Wskazać ponadto wypada, że bezwzględny charakter normy z art. 864 kc powoduje, iż umowa zawarta między wspólnikiem spółki cywilnej w zakresie przejęcia lub zwolnienia z odpowiedzialności majątkowej za zobowiązania spółki wywiera skutki prawne jedynie między byłymi wspólnikami (np. w zakresie regresu). Nie powoduje natomiast żadnych skutków prawnych w stosunku do osób trzecich (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20.6.1995r., I ACR 285/95 oraz Komentarz do art. 864 kc, pod red. E. Gniewka - Legalis).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że już co do zasady odpowiedzialność pozwanego K. K. (1) nie powinna była budzić żadnej wątpliwości.

Dalej zważyć należało, że tak samo, jak dopuszczalna jest sytuacja wystąpienia wspólnika ze spółki, tak i dopuszczalna jest sytuacja przejęcia zobowiązań. Jednakowoż, żeby przejęcie zobowiązań było skuteczne powinno nastąpić w ramach instytucji przejęcia długu na zasadach wskazanych w przepisie art. 519 kc, a dokładnie – w realiach niniejszej sprawy – zgodnie z art. 519 § 2 pkt 2 kpc, który stanowi, że Przejęcie długu może nastąpić przez umowę między dłużnikiem a osobą trzecią za zgodą wierzyciela; oświadczenie wierzyciela może być złożone którejkolwiek ze stron; jest ono bezskuteczne, jeżeli wierzyciel nie wiedział, że osoba przejmująca dług jest niewypłacalna. Z powyższego wynika, że elementem skutecznego przejęcia długu przez osobę trzecią jest m.in. zawiadomienie wierzyciela o przejęciu długu i uzyskanie jego zgody. W sytuacji faktycznej niniejszej sprawy brak jest dowodu, który potwierdzałby, że w momencie, kiedy K. K. (1) występował ze spółki, to jego zobowiązania zostały formalnie przejęte i to ponadto ze skutkiem zwolnienia go z długu przez kolejnych wspólników (brak zawiadomienia wierzyciela o przejęciu długu obciążającego pozwanego z tytułu zawartej w dniu 20.04.2010r. umowy, i zgody wierzyciela na to przejęcie). W przypadku przejęcia zobowiązań spółki przez osobę trzecią (osoby trzecie) za zgodą wspólników, jednakże bez zgody wierzyciela, nie dochodzi bowiem do przejęcia długu w rozumieniu art. 519 kc.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należało, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił datę powstania zobowiązania, jak i prawidłowo ustalił oraz ocenił sposób realizacji umowy z dnia 20.04.2010r. przez kolejnych wspólników spółki cywilnej (...), w szczególności, co należy podkreślić, w istocie na korzyść pozwanego zakwalifikował pozostały, po dacie wystąpienia pozwanego ze spółki, czas zatrudnienia pracowników na poczet realizacji umowy z dnia 20.04.2010r., a po rozpoznaniu sprawy zasądził od pozwanego tylko część dochodzonego roszczenia.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu apelacyjnego – objętego normą art. 233 § 1 kpc – wskazać należało, że i on był bezzasadny. Wypada w tym miejscu wskazać, że przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów stanowiąc, iż „Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”. Swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebraniem materiałem dowodowym. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16.02.1996r., II CRN 173/95, nie publ.). W orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999r. (II UKN 685/98, OSNAPIUS 2000, nr 17, poz. 655 Legalis nr 48876), Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc mógłby się więc okazać skuteczny tylko w wypadku wykazania, że zastosowane przez sąd kryteria oceny wiarygodności były oczywiście błędne. W apelacji pozwanego brak jest jednak podstaw do przypisania takiego uchybienia Sądowi Rejonowemu. Sąd ten poddał ocenie wszystkie przeprowadzone dowody, ich wiarygodność i moc dowodową ocenił bez naruszenia obowiązujących w tym zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Oznacza to, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc został powołany w apelacji bezpodstawnie. Ponadto także i Sąd II instancji przeanalizował szczegółowo materiał dowodowy, między innymi ten dotyczący zeznań P. P.,

co było przedmiotem omawianego zarzutu apelacyjnego. Zgodzić należało się z tym, że wprawdzie świadek ten będąc przesłuchany (k. 361-362), podawał, iż był zatrudniony przez U. P. i był zarejestrowany w U. P., jak i że „musiał dostać skierowanie z UP do zakładu pracy, tu na K. 1” i że „jest przekonany na 80%, że dostał” to skierowanie, jednak w istocie brak jest w sprawie dokumentów potwierdzających fakt, że rzeczywiście na to stanowisko, na którym był zatrudniony świadek P. P. w spółce cywilnej (...), został on skierowany przez powoda, tj. takich dokumentów, które były wymagane w ramach zawartej przez strony umowy z dnia 20.04.2010r., a tym samym, że zgłoszenie dotyczące jego zatrudnienia wypełniało obowiązki wynikające z tejże umowy.

W konsekwencji prawidłowo, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie zaliczył czasu zatrudnienia tego świadka do okresu, który może być rozliczony na podstawie umowy z dnia 20.04.2010r. Dostrzec można, że rzeczywiście był to długi okres zatrudnienia, niemniej Sąd II instancji nie znalazł podstaw formalnych do jego uwzględnienia, tj. do przyjęcia, że kolejni wspólnicy dopełnili obowiązki wynikające z przedmiotowej umowy.

Wymaga podkreślenia (w związku z tym, że za działania wspólników ponosi w pewnym sensie odpowiedzialność pozwany, skoro to on zaciągnął zobowiązanie), to w interesie pozwanego leżało dopilnowanie, aby realizacja przedmiotowej umowy przez kolejnych wspólników, tj. osoby, które korzystały z dobrodziejstwa tej umowy, była prawidłowa. Niemniej ewentualne rozliczenie między pozwanym, a kolejnymi wspólnikami, leży już poza zakresem uwagi Sądów obu instancji w niniejszej sprawie.

W świetle powyższego, nie zasługują na uwzględnienie również pozostałe zarzuty apelacji. Rację ma apelujący, iż refundacja doposażenia stanowiska pracy co do zasady ma charakter bezzwrotny, ale pod warunkiem dotrzymania warunków określonych w umowie, dotyczącej tej refundacji. W wypadku niedotrzymania warunków przyznania i rozliczenia refundacji podlega ona zwrotowi na warunkach w umowie określonych.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt 1 sentencji, na podstawie art. 385 kpc o oddaleniu apelacji pozwanego, jako że była ona bezzasadna.

O kosztach postępowania apelacyjnego, jak w pkt 2 sentencji, Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc stosownie do wyniku tego postępowania, tj. na zasadzie art. 98 § 1 kpc, przy uwzględnieniu art. 99 kpc oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).